

waar is de sociëteit, het koffiehuis of de ellendige kroeg, die zooveel genot kan schenken! Zelfs daar waar de kinderen nog klein zijn, kan het jeugdige volkje zoo zeer de blijdschap verhoogen, dat men vanzelf vergeet dat de avonden in onze streken zoo lang zijn.

Wat is van dat alles het geheim, waar is dit geluk te vinden? Deze steen der wijzen ligt niet eenige voeten of meters diep in den grond, maar in onze eigen persoonlijkheid, dat is in ons hart verborgen. Leeren wij onszelven verloochenen dan maken wij niet alleen een ander maar ook onszelven gelukkig.

Wij hopen dan ook dat de „Vriend des Huizes” in menig opzicht hiertoe in den huiselijken kring mag medewerken, en dat hij een welkome gast mag zijn in menige familie, ook van Nederlanders aan gindsche zijde van den Oceaen, zoomede aan de Kaap en in onze Oostindische bezittingen, al kent men daar ook geen lange winteravonden.

J. VAN 'T LINDENHOUT.

A L L É E N.

JOH. 16 : 32.

Alléén op de wereld,
die wereld, zoo wijd,
Alléén in de smarte,
in zorg en in strijd;
Alléén in de stormen,
alléén in den nood,
Alléén op het ziekbed,
alléén — in den dood.

Geen vader, die raad geeft,
mij steunt en beschermt,
Geen moeder, die troost en
mij liefdriek omarmt;
Geen broeder of zuster.....
niets werd mij gespaard,
Zij gingen, ik bleef hier,
alléén, hier op aard'.....

Alléén?... neen! mijn vrienden!
alléén sta ik niet,
Zoolang gij nog deelt in
mijn vreugde en verdriet;

Zoolang nog uw liefde is
het licht om mij heen....
Alléén zou ik staan als
ook zij nog verdween.

Alléén op de wereld.....
mijn God! neen, niet waar?
Verlieten m' ook allen:
Gij zijt immers dáár!....
Ja, Heer! ik geloove
bij strijd en bij kruis....
Gij gaat op mijn wegen,
Gij woont in mijn huis.

De dood is meedoog'loos,
— hij kwam als een dief
En roofde mij véél wat
mij dier was en lief;
Maar niet mijn geloove, —
wat mij ook verliet....
„De Vader is met mij,
— alléén ben ik niet.”

ZWARTSLUIS.

C. v. K.....LD.

EEN GOEDE HERDER.

(Bij de plaat.)

Een Christelijk blad, dat in Schotland verschijnt, deelde onlangs het volgende mede, dat wel pleit voor de trouw van een herder.

Gelijk men weet zijn er in Schotland vele hooge bergen en rotsen, die met malsche kruiden en grassoorten begroeid zijn, waaraan zich vooral de schapen te goed doen. Reizigers verhalen dan ook, dat zij in gindsche streken tallooze kudden hebben aangetroffen, die onder de hoede van een herder langs de berghellingen hun voedsel zochten en vonden. Doch dikwijls zijn die dieren in gevaar door een misstap van de helling af te glijden en dan in de diepte weg te zinken. Dit gebeurde eens met een schaap, en toen de herder dit zag, haastte hij zich het te hulp te komen. Maar hij was een oud man en kon niet meer zoo klimmen en klauteren als voorheen; daarom riep hij zijn zoon, die terstond gehoorzaamde en met gevaar van zijn leven in de diepte afklauterde en het schaap vond.

Blijde zijnde, dat hij het dier gevonden had, wilde hij het nu langs een omweg naar huis leiden, daar hij er tegen opzag om met het schaap naar boven te klauteren. Maar ongelukkig voor 't arme schaap be-

of spoedig aan zijne wonden sterven. Dat wilde de zoon niet; hij was immers gekomen om het te behouden. Daarom aarzelde hij dan ook geen oogenblik, en ofschoon de last zeer zwaar en bijna niet te tor-

EEN GOEDE HERDER.

merkte de zoon, dat het dier door den val zoo gewond was, dat het onmogelijk gaan en zelfs niet eens staan kon. Wat nu te doen? Zou hij het schaap laten liggen? Maar dan moest het van gebrek omkomen

schen was, nam hij het kranke dier op zijn schouder en droeg het tegen de steile rotsen op. Meer dan eens moest hij rusten, daar de last hem schier ter neder drukte, en zag dan naar boven, waar hij wist dat

zijn vader was, die gereed stond om hem te helpen, zoodra hij aan een zeker punt gekomen zou zijn. Met veel inspanning gelukte het hem dit punt te bereiken, en zie, daar werd de hand uitgestoken en.... het schaap was gered.

Dit is de geschiedenis.

Mij dunkt, de toepassing kunt gij zelf wel maken, lezer, zoo gij namelijk gelezen hebt wat er in Johannes 10 staat van den goeden Herder, die zijn leven stelt voor de schapen. Jezus is de goede Herder; dit is een troostwoord voor zoo menig afgedwaald schaap. Hoe diep, hoe herhaaldelijk de zondaar ook gevallen zij, bij en door Jezus is nog altijd volkomen hulp ter uitredding. Hij verlaat zelfs de negen en negentig, om het ééne verlorene te zoeken, en als Hij het vindt, neemt Hij het op zijne armen en draagt het verheugd naar de hemelsche weiden. O, welk een vreugde smaakt zijn hart, als een zondaar, de diepe afgronden dezer wereld ontvliedende, bij Hem zijne verlossing en het leven komt zoeken.

O Jezus, goede, trouwe Herder,
Hoe lieflijk is me uw leiding, Heer!
Al dwaal ik verder steeds en verder,
Gij zoekt mij op en brengt mij weer!
Gij neemt vol erbarmen
Teeder mij in de armen,
Brengt me in veiligheid.

'k Stop voor alles de ooren,
'k Wil uw stem slechts hooren,
Die ten leven leidt.

Ik raad u dit versje met uw gezin te zingen; het kan gezongen worden op de wijs van Psalm 33.

E. GERDES.

* * *

Twee reisden er af van de wereld,
— Eén in fijn, één in grof doodenkleed, —
Een statige stoet en een nedrige schare,
Zij volgden naar 't graf, voor de dooden gereed.

Een marmeren praalgraf verrees er:
— Ach! die pracht bracht geen ziel tot den Heer! —
En ginds onder 't gras lag een doode, vergeten;
Maar vreugd was daarboven... een Engel te meer.

* * *

Op uw frissche wangen
ligt een zomergloed;
Maar de kou des winters
Schuilt in uw gemoed.
Dat moest zoo niet wezen:
't Schoon slechts voor den schijn!
Niet slechts in uw bosjes,
Gloed moet in uw hartje zijn.

ZWARTSLUIS.

C. v. K.

AUGUST HERMAN FRANCKE.

Weesvader en tevens een vader van den Zendingenarbeid.

Het is zeker ieder bekend, dat August Herman Francke een plaats inneemt onder de grootste mannen, die in den lateren tijd in Gods wijngaard gearbeid hebben. Het was niet direct noodig, dat men een standbeeld voor hem oprichtte, daar hij zichzelf een standbeeld opgericht heeft. Het staat in de oude stad Halle, die men aan de rivier de Saale vindt, en gelijkt wel een kleine stad in deze stad.

Wanneer een vreemde, die Francke niet kent, hoort dat dit het werk is van één man, dan denkt hij aanstonds: deze man moet zeker wel een millionair geweest zijn, die het geld maar voor het grijpen had. Maar hoe staat ieder versted wanneer hij

hoort, dat de stichter van deze inrichtingen een arme man geweest is en slechts zeven gulden bezat, toen hij begon te bouwen. „Hoe is dat mogelijk,” vraagt men dan dadelijk, en het antwoord luidt: „Alle dingen zijn mogelijk voor hem die gelooft.”

Het geloof kan met zeven gulden een weeshuis bouwen. Zijn deze zeven guldens niet genoeg, zoo zijn er nog andere guldens in de wereld, en een geloovig hart weet daarom bij Hem aan te kloppen, die de harten der menschen neigt als waterbeken, zoodat zij hunne guldens uit hun beurs halen en ze hem geven; doch niet alleen guldens, neen ook goudstukken en de zuur bespaarde penningen zijn den Heer